

Óla Jákup hevur fullkomiliga rætt

Higartil hava statskirkja og trúarsamkomur fingið loyvi at lata talvuna ganga og at upptaka offur til at savna pening á guðstænastum og fundum til at figgja virksemini teirra av ymsum slag.

Dagliga hoyra vit lýst, at »talvan gongur til frama fyrri...« ella at »offur verður upptikið«.

Hetta slag av sjálvbodnum gávum frá teim luttakandi til samkomur teirra hevur higartil verið ein persónlig sak, sum myndugleikarnir ikki hava lagt seg út í, hóast tað hevur pínt teir vinstrahallu, at tær fríu samkomurnar klára at greiða hvørjum sítt og eisini at figgja sítt egna trúarvirkssemi.

Fyri at tekkjast teimum ymsu samkomunum »uppfinnir« DB eina søgu um ætlanir at skatta »kollektiv«. Og sjálvsagt eru tað teir »vinstrahallu«, sum standa aftanfyrir.

Í Dagblaðnum næstseinasta mikudag hevur mín nýggi pennavinur Óla Jákup Róntansson rættliga loyst frá posabandinum. Mín skrivning um fólkaflakkin og Dagblaðið verður kallað »lygn, ósannindi og útspilling«, og tað at greitt varð frá hvør ið situr í nevndini í p/f Dagblaðnum verður kallað »miðvís útspilling av navngivnum persónum« og ein roynd at fáa hesar menn í ringt orð.

Í veruleikanum hevur Óla Jákup fullkomiliga rætt, og vit eru púra samdir um hansara útleigging av tí eg havi skrivað! Tí hvat var tað, sum varð fært fram í hesi grein?

Jú, fyrst varð vist við kutum úr Dagblaðnum sjálvum, hvussu hetta blað miðvíst roynir at útnytta kristindóm til egnan

fyrirmin, og hvussu tað verður nýtt sum vápn móti øðrum at briksla teimum teirra trúarviðurskipti. Á henda hátt roynir fólkaflakkin at geva kristindóminum eitt innihald, sum ikki á nakran hátt samsvarar við boðini um, at »tú skal elska tín næsta« og enná tín figginda við. Eisini hevur við orðarættari endurgeving

heldur. Vit hava ongantið, eins og Óli Jacobsen pástendur, funnist at meiniga russanum, men harafturí móti at sosialistiska stýrinum í Kremi.

Óla Jákup Róntansson 16. november 1983

úr DB verið vist á, hvussu roynt verður at sáa intolansu og vanvirðing av annarleiðis hugsandi. Vist varð á, at DB ikki fer av vegnum fyrri at ærumeiða fólk, sum t.d. at kalla navngivnar persónar quislingar, samstundis sum floksleiðslan krevur straff yvir tey, sum ikki syna henni nóg stóra virðing.

Óla Jákup hevur fullkomiliga rætt í tí, at her er talan um ósannindi og útspilling, og tað kann heldur ikki vera annarleiðis, tá Dagblaðið verður endurgivið.

Hann hevur eisini rætt í tí, at tað er útspilling at greiða frá hvør ið hevur ábyrgdina av hesi skrivning. Tá hugsað verður um tann yvirgang og tann terror DB hevur framt móti einstaklingum og bólkum nú í fleiri ár, kann illa hugsast ein grovari útspilling enn at gera menn ansvarligar fyrri ta vanvirðing sum sýnd verður fólk, bert tí tey ikki stuðla fólkaflakkin.

Hin vegin havi eg trupulleikar við at skilja, hvi Óla Jákup skal leika so í. Hann hevur jú sjálvur valt at vera eitt amboð og verja av hesi útspilling, sum hann verjur við hond og fot. Og at tað skal vera so sýnd í nevndarlimunum í p/f Dagblaðnum, at teir skulu koma í so ringt orð, er ikki lætt at skilja. Teir hava jú sjálvir frivilliga tikið við ábyrgdini av skrivningini hjá Óla og Óla Jákup, og tað kann bert vera tí hetta er eitt skrivningarlag og ein holdningur til teirra medmenniskju, sum teir fegnir vilja stuðla.

Ístaðin fyrri at leika so í skuldi Óla Jákup heldur takka mæð fyrri, at eg nýti tíð og kreftir at endurgeva boðskapin hjá fólkaflakkinum. Hann skuldi eisini verið fegin um, at fólk fáa

at vita hvørjir teir menn eru, sum eru so hepnir at hava Óla og Óla Jákup til pennaferara. Teir eru so væl fyrri, at teir fáa aðrar at skriva tað, sum teir helst ongantið sjálvir kundu droymt um at seta navn undir.

Verja fólkaflakkur og DB kristin livsvirði?

Í sínum viðmerkingum til hetta orðaskifti kemur sjálvur ÓB við nokrum áhugaverdum sjónarmiðum. Hann vátar, at hann metir skrivningarlagið í DB at vera eina verju av kristindóminum. Sagt verður orðarætt, at »fólkaflakkurin og Dagblaðið verja kristin livsvirði« og at Óla Jákup »verjur kristin sjónarmið«. Tað eru mong sum gjøgnum tíðirnar hava

Tað órógv, at so nóg er, sum okkara heimligu sosialistar hava felags við vanligu sosialismu. Allir sosialistar, eisini í Føroyum, syngja ateistiska felagssangin „Internationala“, eins og endaleysu verjurøðurnar fyrri Marx og lovprisanin av Moskvu. Allur

ÓJR 16. november 1983

gjørt krav uppá tað sama, men manngangdin hevur satt at siga verið ymisk. Tað finnst mong kristin, sum við sínum lívi og atburði umboða kristindóm in á ein hátt, sum gevur øðrum ta fatan, at veruliga er talan um »kærligans evangelium«. Og slíkan kristindóm hava bæði eg og onnur størstu virðing fyrri.

Verjan hjá DB av kristindóminum er fyrst og fremst bygd á hatum og intolansu, men teir sum í miðeldini brendu fólk á bali fyrri teirra »vantrúgv« gjørdu tað so sanniliga eisini fyrri at »verja kristin livsvirði«.

Sárur um síni egnu, men sanniliga ikki

Lættin á Parnassinum, har Prentsmiðjufelagið helt til, var stórur kl. 02 leygarmorgunin, eftir at 10 av 11 limum høvdu góðtikið semingsuppskotið um nýggjan sáttmála. Ein setti seg við klaverið, meðan hinir sungu, t.d. Bjelleklang, Internationala, Sosialistamarsjin, Die Fagne Hoch og eisini fleiri føroyskar

Rættliga rørandi var at hoyra Tórfinn og Óla, tá prentsmiðjurnar høvdu samtykt semingsuppskotið, hvussu samrædda teir sungu Internationala, Horst Wessel Lied og Sosialistamarsjin. Í ár var tó Kukkkukkk valsurin ikki sungin

Dagblaðið 26. mai 1981

Sjálvsagt hevur Óla Jákup rætt í tí, at tað er náttúrligt hjá sosialistum at syngja Internationala.

Men kanska hann kundi svara einum spurningi: Hja hvørjum man tað vera mest náttúrligt at syngja tjóðsangan hjá nasistunum?

um onnur

Tað er nú skemtiligt at siggja, at ÓB knappiga er blivin harmur um, at tey fólkaflaksfólk, og har millum tann trúgvandi Óla Jákup, sum skulu vera særð av mini skrivning! Nú vita vit so, at Óli kann hava samkenslu,

leikanum komin aftur hagar sum hetta orðaskifti byrjaði, og tí man eisini vera tíð at enda. Byrjanin var, at DB skýrði ein navngivnan mann fyrri at vera quisling, tí hann hevði menniskjansligt samband við russar sum koma higar m.a. takkað verið fólkaflakkinum. Henda skulseting er ikki afturtikin, tvørtur ímóti, hon er fasthildin. Samstundis sum tægn hevur verið í p/f Dagblaðnum, og tægn hevur verið í floksleiðsluni. Og sum Páll Vang sjálvur skrivaði í DB í seinastu viku: »Tann ið tegir samtykkir«.

Tað er ikki einki úrslit av hesi skrivning, at hava fingið váttað, at einki er broytt í tí »góða« gamla fólkaflakspolitikkinum.

Óli Jacobsen

PS. Óli B. man vera eitt sindur stuttmintur, tá hann vil vera við, at eg skyldi fólkaflakkinum nakað. Skal bert siga so mikið, at tá eg skrivi um yvirgang hjá fólkaflakkinum og Dagblaðnum skrivi eg eisini út frá egnum royndum!

Tað hevur longu verið kunnugt fyrri teim flestu, at føroyskir handilsmenn mugu hava eygu á hvørjum finguri, tá russar av risaskipunum á Skála koma at keypa eitthvørt, sum teir

Dagblaðið 14. september.

»Meinigir« russarar á Skála verða yvir ein kamb stemplaðir sum tjóvar. Jógván Páll Lassen, annars sakførari hjá Dagblaðnum, vátar í blaðnum 21. september um russararnar á Skála, at »manningarnar hava skikkað sær framúr væl«